

Aarhus Teater Store Scene
sæson 1989-90

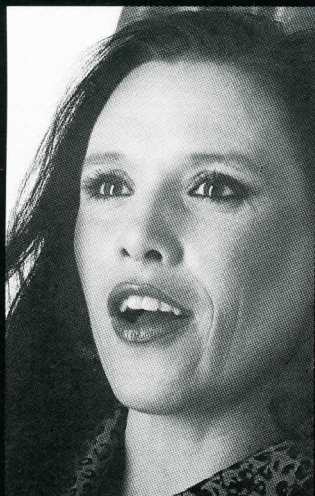
Program nr. 11

*Betty
Glosted*

Tell me on a Sunday

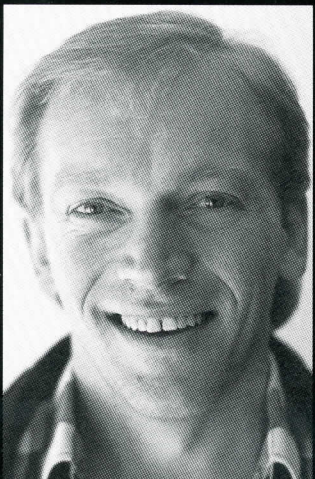
af Andrew Lloyd Webber og Don Black

Betty Glosted

Jan Maagaard

Erik Andersen

SOLISTEN

Betty Glosted, født 1956, uddannet på Aarhus Teaters Skuespillerskole 1979. Derefter i 10 sæsoner fast tilknyttet Aarhus Teater, hvor hun ikke mindst har gjort sig gældende i musical-genren. Hendes vokale færdigheder har udfoldet sig i hovedroller i bl.a. »West Side Story«, »Sweet Charity«, »Annie Get Your Gun«, »Succes, hvordan? Sådan!«, »Top Girls«, »Damernes Joey«, »My Fair Lady« og »Kiss Me, Kate« foruden i diverse matinee og cabaretforestillinger.

Men spændvidden i talentet er også blevet rigt dokumenteret i

en lang række andre opgaver på teatret i årenes løb – fra »Alfa & Omega« over »Knald eller Fald«, »Heksejagt«, »Bagtalelsens skole«, »Den brændende by«, »Mutter Courage«, »Kong Lear«, »Columbus«, »Vild honning«, »Marathon dansen«, »Et juleeventyr«, »Lykke-Per« og »Lyset over Skagen« til »Laser og Pjalter«.

Med den ballast startede Betty Glosted i efteråret 1989 en freelance-karriere i København, hvor hun bl.a. har boltret sig på Bellevue Teatret og i radio og TV. Hun er hele næste sæson tilknyttet Gladsaxe Teater.

INSTRUKTØREN

Jan Maagaard, født 1945, var aktiv på den københavnske undergrundscene og havde et års teaterstudier i USA bag sig, da han i 1972 blev tilknyttet Odense Teater og dets skuespillerskole. Siden 1974 har han arbejdet freelance, de sidste fem år primært i Vesttyskland og Sverige, hvor han fra 1988 og frem til udgangen af næste sæson fungerer som kunstnerisk leder for Stora Klara på Stockholm Stadsteater.

Han har undervist på samtlige skuespillerskoler herhjemme samt Det jydsk Musikkonservatorium, men tegner sig også for en lang række iscenesættelser

landet over – bl.a. »Chicago«, »Balkonen«, »Hotel Baltimore« og »En kærlighedshistorie« på Aarhus Teater; »Show Boat« og »Indenfor Murene« på Aalborg Teater; »Romeo og Julie«, »Da Jazzen kom til byen« og »Genboerne« på Odense Teater; »Gnistrende smil« på Det Danske Teater; »Soldat Hummel« på Gladsaxe Teater; »Rødt kors« på Café Teatret; »Op og ned med Victoria« på Det Ny Teater samt Rialtos marathon-forestilling »Torch-Song-Trilogy«, som han siden har sat op både i Stockholm og Wiesbaden.

KAPELMESTEREN

Erik Andersen, født 1950, tog afsæt til en karriere som komponist, arrangør og kapelmester med forestillingen »Liv i Fattiggården« på Baggårdteatret i Svendborg i 1980. Året efter fik han det musikalske ansvar for »Margrethe den Milde« på Odense Teater, og siden har teatre landet over jævnligt haft bud efter ham.

På Aarhus Teater har han tidligere stået for musikken til »Mutter Courage« i 1983, et Stevie Wonder-show i 1984 og »Marathon dansen« i 1986, mens han

også kunne udfolde sig som sanger i »Mysteriepillene« på Gladsaxe Teater senere i samme sæson.

Erik Andersen tog yderligere et skridt frem på scenen som både sanger og skuespiller i sommercabaret'en i Kerteminde 1987 og har siden via en plads i koret i »Othello« og »Piraterne fra Penzance« opnået en hovedrolle i Den Jyske Operas operette »En nat i Venedig«. Til efteråret venter partiet som Grev Franz i »Landmandsliv« på Amagerscenen.

Tell me on a Sunday

af Andrew Lloyd Webber og Don Black

Iscenesættelse:
JAN MAAGAARD

Scenografi:
JØRN WALSTØE

Oversættelse:
STEEN MOURIER OG JAN MAAGAARD

Kapelmester:
ERIK ANDERSEN

Lys:
NIELS EMIL LARSEN

Lyd:
KIM ENGELBREDT

Medvirkende:
Betty Gløsted

Musikere:

Carl Ulrik Munk-Andersen (klaver,
keyboards, voc)
Henrik Schrøder (keyboards, voc)
Peter Bech-Jessen (sax, fløjte, klarinet,
synthorn)
Jens Kokholm (guitarer)
Lars Daugaard (trommer)
Erik Andersen (bas, guitar)

Forestillingsleder: Steen Boutrup
Suffli: Annette Walsøe
Lysass.: Lise Lauridsen, Peder Jacobsen
Lydass.: Kim Engelbrecht

Belysningsmester: Niels Emil Larsen
Tonemester: Jens Ravn
Scenemester: Kai Johansen
Malersal: Barbara Freud-Magnus,
Anne-Marie Kjær, Leif Hammelsvang
og Lars Stadsholt
Skræddersal: Hanne Gissel, Mehmet Hilmi
Frisør: Joan Gylling

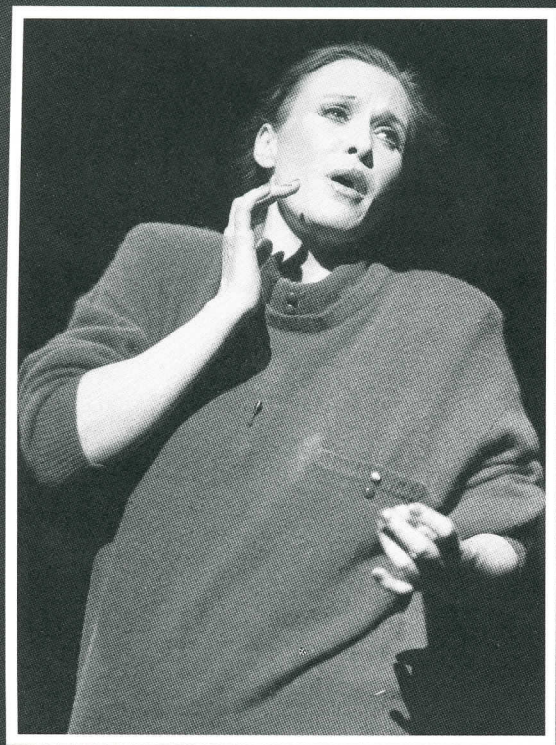
Rekvisitører: Viggo Bay, Steen Jonassen
Overregissør: Steen Boutrup
Teknisk chef: Jørn Walsøe
Teaterchef: Palle Jul Jørgensen

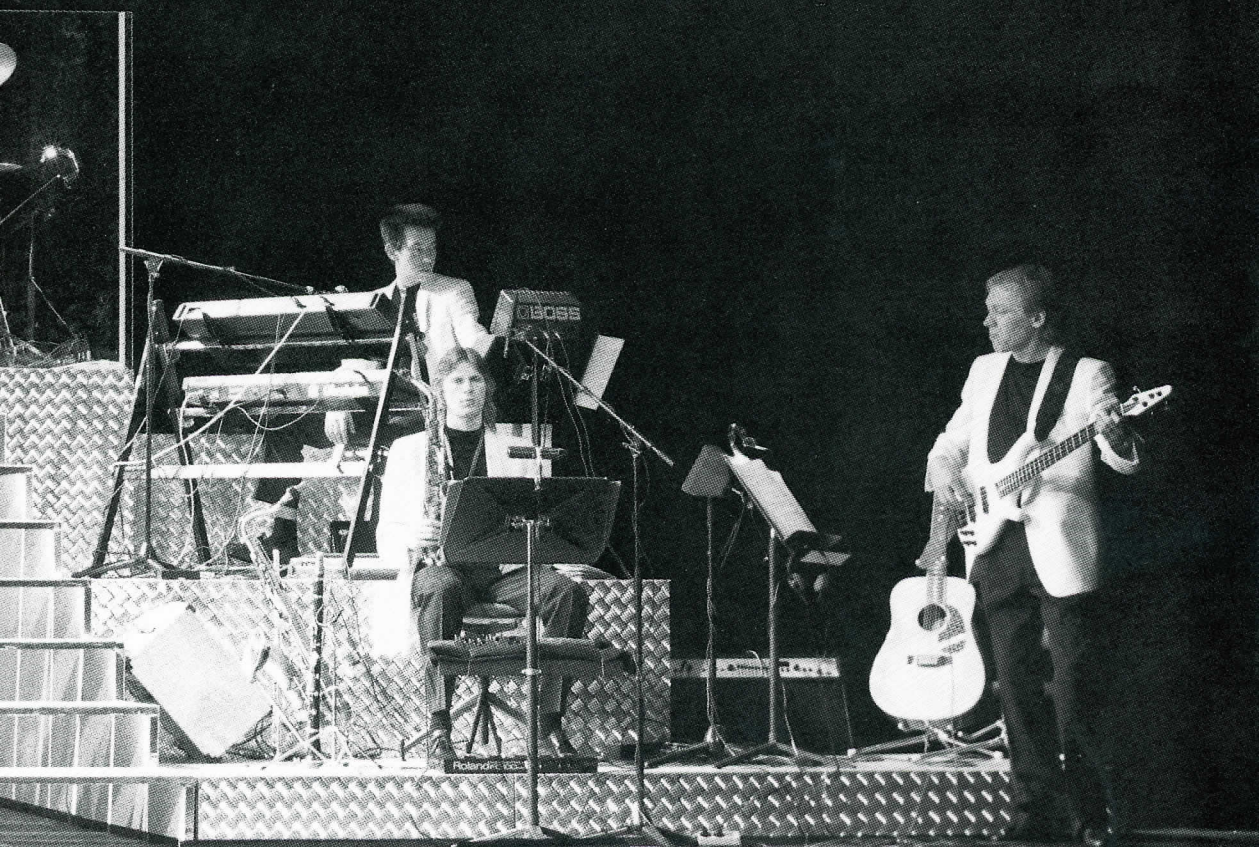
Foto: Rolf Linder og Brita Fogsgaard
Plakat: Rolf Linder
Programredaktion: Jørgen Heiner og
Jørn Rasmussen
Tryk: Kannike Tryk A/S, Århus

Teaterforlag: The Very Useful Theatre-
group
Originaltitel: »Tell me on a Sunday«

Premiere: 18. april 1990
Opføres frem til 28. april 1990
Aarhus Teater Store Scene

**Forestillingens varighed ca. 1 time,
15 minutter**

Andrew Lloyd Webber og den nye britiske musical

Af Vibeke Otto

Andrew Lloyd Webber: Alle har hørt om ham. Alle kender mindst én af hans iørefaldende sange – tænk f.eks. på »Memory« fra musicalen »Cats«, indspillet i over 100 versioner verden over. I den forgangne vinter lå en plade med nogle af hans største hits i mange uger på listen over de ti mest solgte plader i Danmark.

Men det er stadig et fåtal af danskere, der har oplevet en af hans musicals på scenen. Bortset fra en turnéudgave af »Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat« i 1982 har der nemlig kun været opført én Lloyd Webber-musical i Danmark: »Jesus Christ Superstar« i starten af 70'erne.

I de mellemliggende 20 år har Webber markeret sig stærkt som sin generations førende musikkomponist, med kæmpesucces'er såvel i London's West End som på Broadway i New York og over hele resten af verden.

Den 42-årige Lloyd Webber's produktion er imponerende: som kun 9-årig fik han udgivet et klaverarrangement af 6 små stykker, skrevet til sit og broderens modelteater, »The Toy Theatre Suite«, og gennem det meste af sin skoletid komponerede han til skoleforestillinger. Rigtigt skred i tingene kom der, da han var omkring 19 og sammen med Tim Rice skrev poporatoriet »Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat« (1968).

Der er derefter indtil videre kommet følgende fra Webber's hånd: musicalen »Jesus Christ Superstar« fra 1970 (sangtekster af Tim Rice), filmmusik til

»Gumshoe« fra 1971 (for nylig vist i dansk TV) og »The Odessa File« fra 1974, musicalen »Jeeves« fra 1975 (sangtekster af Alan Ayckbourn – og den eneste af Webber's musicals, der har været en fiasko), »Evita« fra 1976 (sangtekster igen af Tim Rice), orkestersuiten »Variations« fra 1978 og one-woman-musicalen »Tell Me On a Sunday« fra 1979 med sangtekster af Don Black (de to kombineredes i 1982 til musicalen »Song & Dance«). I 1981 kom musicalen »Cats« til T. S. Elliott's digte, »Starlight Express« fra 1984 (sangtekster af Richard Stilgoe), en klassisk latinsk messe »Requiem« fra 1985 tilegnet faderen, »The Phantom of the Opera« fra 1986 (sangtekster af Charles Hart), og senest »Aspects of Love« fra 1989 (igen med sangtekster af Charles Hart).

At Andrew Lloyd Webber er en international succes, er for længst cementeret og kan f.eks. ses af, at han to gange har gjort et kunststykke, som ingen anden musikkomponist før ham er lykkedes med (ikke engang Irving Berlin, Richard Rodgers eller Cole Porter) – nemlig at have tre hit-musicals kørende *samtidig* på Broadway og i West End. Første gang var i oktober 1982, da »Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat«, »Evita« og »Cats« gik på Broadway, mens »Evita«, »Cats« og »Song & Dance« gik i West End. Anden gang i januar 1988, da »Cats«, »Starlight Express« og »The Phantom of the Opera« trak fulde huse begge steder – og her i 1990 kommer så

»Aspects of Love« yderligere til på begge sider af Atlanten.

Hvad er det da, der gør Lloyd Webber så bemærkelsesværdig? Der er jo andre, unge komponister, der skriver gode og succesrige musicals – tænk blot på amerikanere som Stephen Sondheim (»Follies«, »A Little Night Music«, »Sweeney Todd«) og Marvin Hamlisch (»A Chorus Line«).

Webber's succes har primært at gøre med to ting – stil og genre. Han har en stil, der er umiskendeligt hans. Et øre for melodi, der bringer ham i stand til altid at skrive fængende og iørefaldende melodilinjier, man som publikum næsten føler, at man kender, men som han alligevel altid formår at give en overraskende drejning til noget nyt og uventet. Og hans musik besidder samtidig en slags »farvetone« som gør, at uanset, om han bevæger sig inden for rock eller er ovre i det mere klassiske opera-prægede, så er der altid en nuance, et musikalsk fingeraftryk, der umiddelbart siger »Webber«.

Men det vigtigste element i Lloyd Webber's allerede omfattende produktion er hans forhold til og fornyelse og ny-definering af begrebet musical.

Opfattelsen af, hvad der er en klassisk musical, hviler stadig på den hovedsageligt amerikanske tradition, der har en lige linje tilbage til de tidlige, genre-definerende forestillinger fra ca. 1920'erne. Glade forestillinger med masser af gode sange og flotte danseoptrin – tænk blot på de mange amerikanske musicals, Aarhus Teater har spillet i

de forløbne ti år: »West Side Story«, »Sweet Charity«, »Annie Get Your Gun«, »Succes, hvordan? Sådan!«, »My Fair Lady«, »Damernes Joey«, »A Chorus Line«, »Kiss Me, Kate«, »La Cage aux Folles«. Denne amerikanske musical-tradition, som i dag betragtes som den klassiske, er det fundament, Andrew Lloyd Webber samtidigt står på skuldrene af og udvider og nydefinerer.

Den klassiske amerikanske musical består primært af en dialog, der, nøjagtigt som i ethvert andet skuespil, fører handling og intrige fremad. Indlagt findes så sang- og dansenumre, som dvæler mere ved et enkelt øjeblik eller en enkelt følelse, og uddyber denne, og ofte også skaber en sammenhæng med tidligere eller kommende sange.

Den nye musicalgenre, som Lloyd Webber repræsenterer, har endnu ikke fået noget »officielt« navn, men er allerede tydeligt afgrænset/defineret i forhold til den amerikanske model. Med forbillede i den klassiske grand opera udgør musikken til forestillingen i den ny musicalgenre en gennemkomponeret flade, hvor melodier og temaer hele tiden optræder i nye variationer og vendes og drejes i indbyrdes med- og modspil, i modsætning til den klassiske musicals mere løst sammenstillede struktur. Den talte dialog er hos Lloyd Webber gledet fuldstændigt ud, og alle »replikker« i den nye musical synges.

Indholdsmæssigt synes den nye musical også at adskille sig fra

Andrew Lloyd Webber

den klassiske ved at åbne sig for langt bredere og mere komplicerede emnefelter, og musicals som »Jesus Christ Superstar«, »Evita« og »The Phantom of the Opera« viser, at intet emne og intet problemfelt synes for kontroversielt eller for kompliceret at prøve at tackle.

»Tell Me On a Sunday« udsprang af et ønske fra Lloyd Webber om at skrive en forestilling til en enkelt, kvindelig aktør, en forestilling i en helt lille og intim skala, i modsætning til de foregående store shows, han havde arbejdet på.

Denne one-woman-musical blev så oprindelig udsendt på plade i december 1979 og TV-opført på BBC i samme måned. En sådan meget cabaret-præget soloforestilling er naturligvis

meget krævende at fremføre, og i starten var der da heller ikke planer om at opføre stykket live. Men i april 1982 åbnede »Tell Me On a Sunday« så alligevel i London's West End, som første akt af musicalen »Song & Dance« – anden akt udgjordes af en ballet med koreografi af Anthony van Laast til Lloyd Webber's orkestersuite »Variations« fra 1978.

I aften bringer Betty Glosted altså på en måde »Tell Me On a Sunday« tilbage til sit udgangspunkt og fremfører den, som den oprindelig var tænkt – en intim musical for en dygtig, kvindelig sanger og skuespiller.

Vibeke Otto er cand. mag. i dramaturgi og kulturformidling fra Aarhus Universitet.

En engelsk pige i Amerika

»Tell Me On a Sunday« blev komponeret i dens første version i New York, mens jeg deltog i prøvearbejdet på »Evita« i 1979. Don Black og jeg ønskede at skrive et one-woman-show, der kunne være en tour de force for solisten, samtidig med, at det handlede om en ganske almindelig britisk pige i New York, som måske indeholder en lille smule af forskellige piger, Don og jeg har mødt i »the Big Apple«.

Andrew Lloyd Webber, 1982

Da Andrew Lloyd Webber og jeg mødtes i New York, fortalte han mig, at han havde lyst til at skrive et one-woman-show. Jeg sagde: »Kunne det handle om en engelsk pige i Amerika?« Han overvejede. Han smilede. Han lagde sin avis fra sig. Gav mig hånden og sagde: »Let's go!«.

Don Black, 1982

Sæsonens sidste udkald:

GREVEN AF MONTE- CRISTO

Alexander Dumas'
farverige
romanklassiker,
bearbejdet
af Jørgen
Ljungdalh
– en dansk
premiere i
gallaformat

Aarhus Teater Store Scene 12. maj – 15. juni